

Sygn. akt: I C 1368/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alina Kowalewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Donata Romanowska

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2017 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa P. M.

przeciwko (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o wydanie

1. Nakazuje pozwanej B1 Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. aby wydała na rzecz powoda P. M. jacht żaglowy (...) nazwany (...) wpisany w rejestrze (...) Związku (...) pod numerem (...).
2. Zasądza od pozwanej (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz P. M. kwotę 4.217zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Alina Kowalewska

Sygn. akt I C 1368/17

UZASADNIENIE

Powód P. M. wniósł o nakazanie pozwanemu (...) z siedzibą w G. wydania jachtu żaglowego, typu (...), nazwa Ś. (...), wpisanego do rejestru prowadzonego przez (...) Związek (...) pod numerem (...) przetrzymywanego przez pozwanego w prowadzonej przez niego S. Wodnej (...). Pełnomocnik powoda podnosił, iż przedmiotowy jacht został nabyty przez powoda w dniu 9 lipca 2017 r. Poprzedni właściciel pisemnie upoważnił go do odbioru jachtu od pozwanego prowadzącego S. Wodną S.. Pomimo wezwania pozwany nie wydał jachtu korzystając z prawa zatrzymania.

Pozwany (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w G. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Pełnomocnik pozwanego podniósł w sprawie zarzut zatrzymania łodzi w rozumieniu art. 461 § 1 k.c. do czasu uregulowania przez pozwanego zadłużenia wynikającego z umowy przechowania łodzi zawartej z poprzednim właścicielem.

Sąd ustalił, co następuje:

S. K. był właścicielem jachtu żaglowego, typu (...), nazwa (...), wpisanego do rejestru prowadzonego przez (...) Związek (...) pod numerem (...).

(okolicość bezsporna)

S. K. zawarł z pozwanym (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w G., prowadzącą S. Wodną (...) w P., gm. G., umowę przechowania przedmiotowego jachtu w okresie zimowym 2012/2013 oraz w sezonie letnim 2013.

S. K. oddał na przechowanie jacht 1 sierpnia 2013 r. i od tego terminu, pomimo kierowanych wezwań do zapłaty, nie uiszczał opłat z tytułu przechowania. Jacht do chwili obecnej znajduje się na przechowaniu u pozwanego w S. Wodnej (...).

(**dowód** : korespondencja elektroniczna – k. 32, regulamin S. W. (...) k. 33, cennik (...) 2013 – k. 34)

W dniu 9 lipca 2017 r. S. K. sprzedał jacht powodowi P. M. za cenę 12.000 zł. Sprzedawca upoważnił kupującego do osobistego odbioru jachtu od przechowawcy, zaś kupujący zobowiązał się do wystąpienia z żądaniem zwrotu rzeczy od przechowawcy nie później, niż w ciągu miesiąca od dnia zawarcia niniejszej umowy.

(**dowód** : umowa sprzedaży – k. 7, deklaracja w sprawie podatku od czynności cywilnoprawnych – k. 8-10, potwierdzenie przelewu – k. 11)

W piśmie z dnia 27 lipca 2017 r., powołując się na pisemne upoważnienie do odbioru jachtu, powód zażądał wydania jachtu. Pozwany odmówił wydania jachtu powołując się na prawo zatrzymania i wzywając do uiszczenia zaległych opłat z tytułu przechowania.

(**dowód** : wezwanie do wydania rzeczy – k. 13, upoważnienie – k. 14)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione i jako takie podlegało uwzględnieniu w całości.

Stan faktyczny w sprawie pozostawał co do zasady bezsporny. Strony były bowiem zgodne, iż S. K. i pozwanego prowadzącego stanicę wodną łączyła umowa przechowania jachtu będącego przedmiotem postępowania. Powód nie kwestionował istnienia zadłużenia z tytułu opłat za przechowywanie jachtu, zaś pozwany fakt, iż jacht będący przedmiotem postępowania znajduje się w jego posiadaniu. W ocenie Sądu brak było także podstaw do podważenia ważności umowy sprzedaży jachtu zawartej w dniu 9 lipca 2017 r. pomiędzy S. K., a powodem. W sprawie nie zostały bowiem przedstawione przekonujące dowody na pozorność wskazanej umowy.

Zgłoszone w sprawie roszczenie powód oparł na treści art. 222 § 1 k.c., zgodnie z którym właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Roszczenie windykacyjne służy właścicielowi przeciwko osobie, która rzeczą faktycznie włada, a jego uwzględnienie uzależnione jest od wykazania przez powoda statusu właściciela (współwłaściciela), faktu, że nie włada on (sam lub przez inną osobę) swoją rzeczą oraz faktu, że rzeczą faktycznie włada pozwany, który jest do tego nieuprawniony. Roszczenie windykacyjne przysługuje zatem nieposiadającemu właścicielowi przeciwko posiadającemu niewłaścicielowi. W wytoczonej na podstawie art. 222 § 1 k.c. sprawie o wydanie ruchomości powód powinien udowodnić, że jest jej właścicielem, a prawo to narusza pozwany, któremu przeciwko właścicielowi nie przysługuje żaden skuteczny tytuł do władania ruchomością.

Strona pozwana podniosła w sprawie zarzut hamujący w postaci prawa zatrzymania przedmiotu przechowania powołując się na treść art. 461 § 1 k.c. oraz zawartą z poprzednim właścicielem jachtu umowę przechowania. Wskazać jednak należy, iż ochrona udzielona przez przepis art. 461 § 1 i 2 k.c. dotyczy wyłącznie roszczeń o zwrot nakładów na rzecz i naprawienie szkody wyrządzonej przez rzecz. Na wskazanej podstawie prawnej zobowiązany do wydania cudzej rzeczy nie jest uprawniony do jej zatrzymania uzależniając wydanie od spełnienia świadczenia z umowy obligacyjnej.

W przedmiotowej sprawie pozwany, będący przechowawcą, na mocy umowy przechowania zobowiązany był do zwrotu jachtu na żądanie składającego (art. 844 § 1 k.c.), zaś składający do uiszczenia wynagrodzenia. W ustalonych w sprawie

okolicznościach pozwany powstrzymał się ze spełnieniem świadczenia z umowy przechowania do chwili spełnienia świadczenia wzajemnego (tj. uiszczenia wynagrodzenia), co odpowiada instytucji uregulowanej w art. 488 § 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli świadczenia wzajemne powinny być spełnione jednocześnie, każda ze stron może powstrzymać się ze spełnieniem świadczenia, dopóki druga strona nie zaoferuje świadczenia wzajemnego. Zarzut ten pozwany podniósł przeciwko nabywcy jachtu niebędącym stroną umowy przechowania.

W tym kontekście wymaga wskazania, iż stronami umowy przechowania są przechowawca i składający, którym może być właściciel rzeczy oddanej na przechowanie, a także każda osoba, która rzecz posiada (posiadacz samoistny, zależny, dzierżyciel). W przypadku zawarcia umowy przechowania z podmiotem niebędącym właścicielem stosunek prawny powstaje nie pomiędzy przechowawcą, a właścicielem, lecz pomiędzy przechowawcą, a składającym rzecz na przechowanie. Umowa przechowania jako umowa zobowiązaniowa kreuje stosunek cywilnoprawny skuteczny co do zasady wyłącznie inter partes – tj. pomiędzy wierzycielem a dłużnikiem. Zbycie natomiast rzeczy oddanej na przechowanie w czasie trwania umowy przechowania nie skutkuje ex lege wstąpieniem nabywcy w miejsce składającego. Takie przekształcenie podmiotowe nie wynika bowiem z obowiązujących przepisów prawa, ani także z zawartej przez strony umowy.

Z tego względu pozwany w niniejszej sprawie nie może przeciwko powodowi podnosić skutecznie zarzutu niespełnienia świadczenia wzajemnego z tytułu umowy przechowania, skoro powód nie był stroną tej umowy, nie doszło także do przelewu długu, a w konsekwencji nie jest zobowiązany do uiszczenia wynagrodzenia za przechowywanie jachtu.

Mając na uwadze, iż zgłoszony w sprawie zarzut hamujący z tytułu niespełnienia przez S. K., ani powoda P. M. świadczenia wzajemnego (art. 488 § 1 i 2 k.c.) nie mógł być skuteczny, na podstawie art. 222 § 1 k.c., należało nakazać pozwanej spółce wydać na rzecz powoda jacht będący przedmiotem postępowania.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.217 zł tytułem poniesionych przez niego kosztów procesu, na które składały się koszty zastępstwa procesowego (3.600 zł), opłaty sądowej od pozwu (600 zł) oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 zł).